

РОЗДІЛ 1

Спеціальна агентка ФБР Даніела Вега оцінила ситуацію і свої шанси. У неї залишалося менш ніж сім хвилин, щоб устигнути на зустріч зі спецагентом, який очолював відділ боротьби з тероризмом у Нью-Йорку. Стів Ву, відповідальний спецагент, палкий поборник пунктуальності й дотримання правил, не зрозумів би її запізнення.

Дані пильно придивлялася до баристи — той працював у шаленому темпі. Якщо не збавлятиме швидкості, вона встигне дістатися від переповненої кав'ярні в Нижньому Мангеттені до офісу відповідального спецагента Ву, розташованого на двадцять третьому поверсі будівлі відділення ФБР на Федерал Плаза, 26. Ще й прибуде туди на шістдесят секунд раніше, ніж домовлялися.

Жінка, яка ліктями розштовхувала відвідувачів перед шинквасом, пхнула Дані на чоловіка, який саме висипав цукор зі стіка в паперову склянку. Гаряча кава бризнула на руку Дані.

— Під ноги дивіться! — гаркнув на неї чоловік.

Дані стиснула губи й струсила гарячі краплі з руки, на якій уже встигла розквітнути невеличка червона пляма опіку. Чоловік закрив склянку, кинув на неї ще один гнівний погляд і протиснувся крізь натовп до дверей.

Бариста вигукнув її ім'я, перекрикуючи галас.

— Кава темного обсмаження, чорна, екстраміцна, — він простягнув Дані її паперову склянку. — Для бадьорого початку дня.

Порції кофеїну не вдалося б змусити її серце калатати. Можливо, обшук будівлі з закладеним СВП* пришвидшив би пульс, але ті дні давно в минулому, як і останнє розгортання в бойовий порядок. Після цього Дані приєдналася до Бюро й працювала там уже десять місяців.

— Сніданок чемпіонів.

Вона тріумфально підняла каву, розвернулася, протиснулася крізь натовп і вийшла на вулицю. Вже збиралася зробити перший ковток, коли почула дзижчання в кишені.

— Агов, — озвався до неї чоловік, який сидів на тротуарі з картонною табличкою в руках. — Не підкинете дріб'язку?

Вільною рукою Дані дістала телефон із кишені й піднесла до вуха.

— Вега.

— Згляньтеся, пані, — чоловік жалібно поглядав на паперову склянку в її руці. — Б'юся об заклад, ця кава смачна.

З маленького динаміка почувся голос відповідального спецагента Ву.

— Де ви?

— Щойно вийшла зі «Старбакс» на розі Лафаетт-стрит і Ворт-стрит, сер, — відповіла Дані. — Якраз через дорогу від вашого офісу.

— Я переношу нашу зустріч, — сказав Ву. — Надійшло повідомлення про замінування будівлі суду.

* Саморобний вибуховий пристрій — Тут і далі — прим. пер.

З огляду на вибір цілі, справа може бути пов'язана з тероризмом. Прямуйте туди й усе перевірте.

Дані перевела погляд на інший бік вулиці, за парк Томаса Пейна.

— Який саме суд?

По інший бік Сентер-стрит, за парком, розташувалися Верховний суд округу Нью-Йорк, суд США імені Тургуда Маршалла й Окружний суд Південного округу Нью-Йорка.

— Верховний суд округу, — сказав Ву. — Ситуацію погіршує те, що в будівлі зараз перебуває понад сто школярів; у них екскурсія.

— Прямою туди.

Дані поклала слухавку й простягнула непочату каву чоловікові на тротуарі.

— Дай вам, Боже, здоров'я, — він узяв склянку і притиснув до грудей так, наче боявся, що каву можуть відняти.

— Будь лас...

Розлючений крик змусив Дані глянути у протилежний кінець Лафаетт-стрит.

— Агов, — гукнув чоловік у діловому костюмі перехожому, який із ним зіштовхнувся, — Дивися, куди йдеш!

Це був звичайний випадок метушливого ранку, до того ж, відповідальний спецагент наказав Дані прибути на місце загрози вибуху. Вона аж ніяк не мусила зважати на той миттєвий епізод. Але чомусь звернула увагу.

Хтось назвав би це надмірною пильністю, та у випадку Дані то було поєднання досвіду й обізнаності стосовно ситуацій. Вона перевела погляд від чоловіка, який зробив зауваження, до того, хто з ним зіштовхнувся. Не бачила його обличчя, проте розгледіла

коротке темне волосся й жовтувато-коричневий тренч, розвіяний вітром. Цей високий, широкоплечий чоловік притиснув до тіла складену чорну міні-парасольку, розвернувся й рушив по Ворт-стрит.

Був кінець травня, за прогнозом очікувався дощ, тож увагу Дані привернуло не те, що чоловік вдягнув плащ і взяв парасольку, а те, як саме він її ніс, міцно стискаючи в правиці. Він тримав її в той спосіб, що Дані назвала б оперативно-тактичним. Його цілеспрямовані кроки й кремезна статура лише посилювали це враження.

Метушня знову привернула її увагу до чоловіка в діловому костюмі, який упав. Дані кинулася до нього через Лафаетт-стрит, а коли добігла, бідолаха вже почав битися в конвульсіях. На губах у нього виступила піна, очі закотилися під лоба.

Якась жінка закричала. Кілька перехожих підіставали мобільні телефони: хтось набирав 9-1-1, хтось почав знімати відео й коментувати інцидент.

Дані вже була свідком гострого отруєння токсинами, тож упізнала симптоми. Призначення парасольки стало очевидним: злочинець використав її для введення токсину. Враховуючи швидкість дії отрути, Дані розуміла, що не зможе врятувати чоловіка, який розпластався на тротуарі й уже не рухався. Але вона ще могла наздогнати того, з парасолькою; який перетнув Ворт-стрит і прямував до парку Томаса Пейна.

Дані дістала мобільний телефон і побігла за ним. Знала, що диспетчери департаменту поліції Нью-Йорка вже приймали дзвінки від натовпу, скупченого навколо жертви, тож натиснула на повторний набір номера, який з'єднав її безпосередньо з людиною, уповноваженою до залучення всіх ресурсів у місті. Дані затрималася біля жертви, тож чоловік з парасолькою мав значну перевагу.